

Там, де ми зустрілися вперше

- **Пронизливий і захоплюючий роман про другий шанс**
- **Вони створені одне для одного. І вони не разом. У них є один день, щоб змінити все...**

Перше кохання залишає найяскравіші спогади та емоції. Зустрівши Клару, Бенджамін зрозумів, що їм судилося бути вдвох. Провівши разом два роки, молода пара була впевнена: це назавжди. Однак прикра подія роз'єднала їх в останню ніч в університеті й відтоді кожен пішов власним шляхом.

Двадцять років по тому Клара має чудову роботу та чарівного чоловіка, її життя здається успішним. Але думками вона постійно повертається в часи, коли була справді щаслива разом із Бенджаміном. Клара не знає, як склалася його доля та чи варто ворушити минуле. Теракт у рідному містечку відкидає її сумніви. Жінка кидає все, аби знайти Бенджаміна та впевнитися, що з ним усе гаразд. Одна подія зруйнувала їхнє щастя. Але чи зможе інша возз'єднати закоханих, повернувши їм втрачений час?

ТАМ, ДЕ МИ ЗУСТРІЛИСЯ ВПЕРШЕ

Два роки разом.
Двадцять років окремо.
Один день, щоб усе виправити

ШАРЛОТТА РІКСОН

КСД

Вони створені одне для одного. І вони не разом.
У них є один день, щоб змінити все...

Charlotte Rixon

THE ONE
THAT GOT
AWAY

A Novel

Шарлотта Ріксон

ТАМ, ДЕ МИ
ЗУСТРІЛИСЯ
ВПЕРШЕ

Роман

ХАРКІВ
2023 **КСД**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-15-0363-2 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

This edition is published by arrangement with Hardman and Swainson

Перекладено за виданням: Rixon C. *The One That Got Away : A Novel* / Charlotte Rixon. — New York : St. Martin's Press, 2023. — 336 p.

Переклад з англійської *Олександри Гординчук*

Дизайн обкладинки *Анастасії Белан*

Ріксон Ш.

Р50 Там, де ми зустрілися вперше : роман / Шарлотта Ріксон ; пер. з англ. О. Гординчук. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 384 с.

ISBN 978-617-15-0189-8

ISBN 978-1-250-28566-9 (англ.)

Перше кохання залишає найяскравіші спогади та емоції. Зустрівши Клару, Бенджамін зрозумів, що їм судилося бути вдвох. Провівши разом два роки, молода пара була впевнена: це назавжди. Однак прикра подія роз'єднала їх в останню ніч в університеті й відтоді кожен пішов власним шляхом.

Двадцять років по тому Клара має чудову роботу та чарівного чоловіка, її життя здається успішним. Але думками вона постійно повергається в часи, коли була справді щаслива разом із Бенджаміном. Клара не знає, як склалася його доля та чи варто ворушити минуле. Теракт у рідному містечку відкидає її сумніви. Жінка кидає все, аби знайти Бенджаміна та впевнитися, що з ним усе гаразд. Одна подія зруйнувала їхнє щастя. Але чи зможе інша возз'єднати закоханих, повернувши їм втрачений час?

УДК 821.111

© Charlotte Rixon, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

*«Я рада, що таке не може трапитися двічі, ця лихоманка першого кохання. Адже це лихоманка, і до того ж тягар, що б там не казали поети. Їм бракує сміливості, цим дням, коли тобі всього лише двадцять один рік. Вони сповнені дрібних проявів боягузтва, дрібних безпідставних страхів, і тобі так легко завдати болю, тебе так просто зранити, ти падаєш жертвою першого-ліпшого колючого слова».*¹

¹ «Ребекка» Дафни дю Мор'є, переклад Геніка Белякова, КСД, 2021. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.)

Квітень 2022 року

16:57

День видався неочікувано жаркий як для квітня, тож він обливається потом, але не тільки через спеку.

Наплічник, так ретельно складений лише якихось кілька годин тому, прилипнув до його спини. Він старається якомога обережніше пробиратися крізь натовп, відчуваючи, як дорогою до стадіону його штурхають з усіх боків. Він так багато разів тут бував, що знає це місце, мов рідний дім.

Сьогодні він вдає, що захворів, і вперше за багато років пропустив гру.

Глядачі вже висипають надвір — хмара мурашок у безрукавках у червоно-білу смужку, піднесена неочікуваною перемогою: три-два в домашньому матчі з гідним супротивником. Загальна ейфорія аж бринить у повітрі.

Це якась хвороба. Епідемія. Скоро їх від неї буде зцілено.

Його лице палає від зусилля, від ваги наплічника, від зворотного відліку, який він веде в голові.

Уже недовго. Кілька секунд, буквально кілька секунд — і все скінчиться.

Серце його гупотить, він ловить себе на тому, що затримує віддих. Прикладає руку до чола, ніби намагаючись повернути собі рівновагу, і море людей — переважно чоловіків, переважно з кількома кухлями пива всередині — лине до нього великим потоком: червоно-білі робочі бджоли мелькають перед очима й зливаються в одне. Однаковісінькі люди, яких майже неможливо розрізнити, цілих п'ятдесят дві тисячі. Неможливо бачити в них щось інше, крім як суцільну рухому масу. Жоден із них взагалі нічим не вирізняється.

Випадкові постраждалі.

Аж тут він звертає увагу на одного чоловіка: у нього на плечах сидить донька, років щонайбільше шести, з шарфом на шії. Волосся заплетене у хвостики. Усміхається від вуха до вуха.

Емоції майже збивають його з ніг. Він глибоко вдихає, відвертається, нагинає голову, прямує вперед. Ширшими кроками, щоб віддалитися

від дівчинки.

Йому не можна сприймати їх як окремих людей.

Тепер до стадіону лишилося якихось кілька метрів. Біля дверей охорона пильнує, щоб усі безпечно вийшли. Це та сторона, куди йдуть після гри особливо важливі гості. Він знає, що той, хто йому потрібен, буде там, святкуватиме.

Він усе так ретельно спланував.

Його пальці намагаються детонатор. Він проказує коротку молитву ні до кого конкретного за те, щоб усе склалося як слід.

А тоді — секундна пауза.

Він опускає очі на вільну долоню, перевертає її і зачудовано дивиться на шкіру. На «лінії долі». Синьо-зелений колір вен.

Хтось дорогою штовхає його в плече. Він уже біля входу. Ближче дістатися неможливо.

Момент настав.

Наприкінці все виявляється не складнішим, ніж відпустити нитку, прив'язану до повітряної кульки.

Він натискає на кнопку — і його більше немає.

Квітень 2022 року

17:02

Клара

В туалеті жінка поруч неї збентежено дивиться на ряд рукомийників.

— Там сенсор, — каже Клара з усмішкою. — Просто помахайте знизу руками, бачите?

Вона кілька разів проводить рукою під краном, доки не починає текти вода — чомусь занадто гаряча, як завжди, але відрегулювати температуру нема як.

— Дякую, — всміхається жінка. — А мило?

Клара вказує на нижню частину дзеркальної стіни перед ними.

— Отут, — каже вона. — Також видається автоматично. І рушники теж тут. Не автоматичні.

Жінка знову до неї всміхається. Кларі вона видається знайомою, але звідки, вона не може збагнути.

— Перший день? — питає Клара. Вже минуло понад п'ятнадцять хвилин, відколи вона пішла зі свого робочого місця, але грець із ним. Суботнє пообіддя. Ніяких термінових новин.

— Я на фрилансі, — відповідає жінка, простягаючи руку. — Працюватиму на свята. Підміняю когось. Рада знайомству, мене звати Наташа.

— Клара, — представляється Клара, потискаючи руку. — Я...

Минає якась секунда, аж тут вона згадує, що більше не працює редактором комунікацій у соціальних мережах, відколи перейшла на роботу на пів ставки, щоб зосередити зусилля на написанні книжки, про яку домовилася з літературним агентом.

— Я працюю в команді глядацького моніторингу.

— Ого, — мовить Наташа. — Напевно, дуже цікава робота.

«Аж ніяк, нудна до неможливості», — думає Клара, але нічого не каже, натомість примружується й розглядає цю Наташу, її темно-карі очі й струнку фігуру. Де вона її вже бачила? Клара подумки цікавиться, скільки Наташі років. З вигляду не скажеш.

— Яка гарна каблучка, — каже Наташа, і Клара усвідомлює, що мовчанка занадто сильно затягнулася.

— Ох, — відповідає вона, підносячи руку трохи ближче до грудей. Великий фіолетовий сапфір виблискує в м'якому світлі туалетної кімнати. — Дякую. Чесно кажучи, я завжди вважала, що камінь на ній надто великий. Мій чоловік ювелір.

— Дуже красивий, — каже Наташа, підходячи на крок й опускаючи очі. — Й обрамлення таке незвичне.

Клара слухняно простягає руку й крутить долоню туди-сюди, щоб Наташа могла роздивитися сапфір під різними кутами. Вона вже добре це вміє. Каблучка дуже гарна, але камінь величезний і важкий на її тонких, непропорційних пальцях, і щоразу, коли вона зранку надіває прикрасу, їй спадає на думку фраза, яку все не вдається остаточно викинути з голови: «Не ти носиш каблучку, а вона тебе».

— Скільки каратів?

Клара округлює очі. Яке сміливе запитання. Вона дивиться на Наташині руки, але на жодному з підмізинних пальців нічого немає, тільки золота каблучка на великому пальці.

— Чотири, — відповідає Клара, присоромившись. — Але сапфіри важчі за брильянти, тому це не так багато, як здається.

— Шикарна каблучка, — каже Наташа. — Напевно, чоловік дуже сильно вас кохає.

— Через місяць святкуватимемо десяту річницю, — мовить Клара невідомо для чого. Вже десять років, як ця каблучка тисне на її палець своєю вагою. Ні він, ні вона нічого не спланували. Тепер вони наче живуть абсолютно окремими життями.

— Ох, божечки, ну, сподіваюся, до цієї долучиться ще й каблучка вічності.

— Можливо.

— Я розлучилася торік, — каже Наташа. Вона опускає очі на свою голу ліву долоню. — Іноді мені здається, що я сумую за обручкою більше, ніж за колишнім чоловіком.

Сміх, що злітає з її вуст, звучить силувано. Майже як схлип.

Кларі не хочеться казати їй правду, що вона вважає обручки пережитками патріархату, що, якби не Томова робота, вона її взагалі не носила б.

— Ви могли б купити собі каблучку, — натомість мовить вона.

— Точно не таку. Не на зарплатню позаштатного редактора.

Клара киває, усміхається співчутливо. Жінки виходять із туалету разом, крокуючи в ногу.

Клара пропрацювала в цій газеті майже двадцять років, але й досі не звикла до блискучої офісної будівлі, в якій та тепер розміщена.

Після того, як цю газету торік викупила одна з найбільших медіакомпаній у Великій Британії, її співробітники переїхали на сьомий поверх великого скляного хмарочоса, у якому перебуває керівництво. Це наче працювати в дуже лункому аеропорті, напханому охороною при вході, яка перевіряє, чи немає у сумках бомби, а на десятому поверсі розміщено ресторан, більший за її будинок, із відкритим садом, з якого видно все місто.

— Стіл для позаштатних — отам, — каже Клара, всміхаючись до Наташі, що призупинилася поруч із рядом столів, в якому сидить Клара, як наче забула, де саме мала б сидіти.

У дальньому кутку кімнати якийсь гармидер. Навколо екрана зібралось кілька репортерів.

— Святий боже! — вигукує один із них.

Клара нахмурюється.

— Так, я знаю, — звертається до неї Наташа. — Дякую. Була рада знайомству. Може, це трохи дивно, але, раптом колись захочете разом пообідати, я тут на місяць. І ні з ким як слід не знайома. Це я вперше працюю в газеті.

— Серйозно?

— Так, до цього завжди — в журналах. Тижневиках, певна річ. Та все одно. Цей відділ новин... — Наташа кидає оком на натовп у дальньому кутку офісу. — Трохи мене лякає.

Самі чоловіки, думає Клара. От що вона має на увазі.

— Держіть, — каже Клара, нашкрябуючи своє ім'я і корпоративний номер на клейкому листочку. — Я працюю на пів ставки, але буваю тут у вівторок, четвер, п'ятницю й суботу. Як матимете нагоду, дайте знати.

Наташа стискає листочок у руці.

— Дякую, дам.

Клара сідає за стіл і натискає клавішу пробілу. Екран загорається, і вона слухняно вводить пароль.

Вона насуплено дивиться на таблиці, що постають перед її очима: історії із життя, які треба внести в календар публікації на всіх їхніх платформах. Така марудна ця робота. Негідна її.

Але це не страшно. Чи ж то пак, було б не страшно, якби вона дійсно працювала над написанням свого роману у вихідні дні, як планувалося.

Клара не відводить погляду від таблиць, лінки розмиваються перед її очима.

А тоді вона заходить на свою сторінку у твіттері. Для сторінок газети в соцмережах вона користується спеціальною платформою, але для своєї особистої віддає перевагу браузеру.

Як завжди, її погляд зупиняється на стрічці новин праворуч. Слова там — наче феєрверки.

Бомба

Вибух

Вінтедж-парк

Клара клікає на останній хештег і не відводить погляду від екрана, доки той обновляється. Її переповнюють спогади.

Так багато спогадів.

Першим завантажується розмите відео. Люди кричать, біжать у бік особи з камерою.

— Ох ти ж чорт, ох ти ж чорт! — волає той, хто знімає.

Вона закриває відео, знову клікає на хештег, переглядає твіти.

«О божечки, тільки що щось вибухнуло біля Вінтедж-парку.

Присягаюся».

«Не наближайтеся до Вінтедж-парку, народ. Там якесь серйозне гівно».

«Здається, за кілька вулиць від мене щойно вибухнула бомба. Я не жартую. Уся будівля струснулася. Сивію від жаху».

«Тільки що хтось підірвався на футбольному стадіоні! Грьобаний капець!»

Клара переводить очі на хлопців із новин. Ті уже комусь дзвонять, один із них схопив куртку і йде в бік виходу.

Вона клацає на інше відео, але воно довго вантажиться, перед її очима крутиться кільце.

Вінтедж-парк. Суботнє пообіддя.

Може, цього тижня команда грала десь-інде. Може, стадіон був порожній.

Її руки трусяться, доки вона гуглить список ігор. Ось він, чорним по білому. «Ньюкасл-сіті» проти «Норвіча». «Домашня» гра. Він розповів їй усе це багато років тому. Команда, вказана першою, — та, яка грає «вдома».

А це означає, що він був там.

Певна річ, він був там. Від серпня до травня, щосуботи по обіді, весь час, доки вони зустрічалися. Без винятків.

Він був там, коли вибухнула бомба, але де він тепер?

Березень 2000 року

Бенджамін

Того вечора Тіна переконала його піти гуляти. Йому не хотілося, але їй більше не було з ким піти, а він любить робити іншим послуги. Любить радувати людей.

До того ж завтра в нього зміна в універмазі. Він втомлений. Прийшовши туди, він подумки питає себе, чи виявилось університетське життя таким, як він сподівався, чи, може, воно йому не під силу.

Відколи його мама захворіла, життя часто здавалося йому не під силу.

Але поруч із ним Тіна, а їй життя дається занадто легко.

Йому подобається, що вона в усьому бачить щось хороше й веселе, тож, коли вона вручає йому півлітровий кухоль пива — уже четвертий за вечір, він вдячно всміхається і щедро відпиває.

— Це місце відкрилося лише кілька місяців тому, — каже Тіна, штрикаючи його під ребра, перекрикуючи гуп-гуп-гупотіння музики. — Саме через це килим ще не встиг стати липким.

Він опускає очі на підлогу. Килим червоно-білий, із візерунком із закруток, щось схоже на його уявлення про якусь далеку галактику, барвисте нічне небо. У нього від візерунка болять очі.

Він знову відпиває пива. Він ніколи не танцює. Ні в нічних клубах, ні на весіллях, і навіть коли залишається сам удома. Не такої він статури. Колись він читав про це статтю. Високі люди не здатні танцювати — потрібно забагато часу, щоб команди від мозку дісталися до кінцівок... чи щось таке. Вправні танцюристи завжди низенькі, як жокеї.

Тіна злегка похитується поруч нього, спрямувавши погляд поверх горлечка пляшки з ром-колою, оглядаючи танцювальний майданчик. За якусь хвилину вона встане й піде туди, щойно побачить когось цікавого. Вона — тигр у пошуках здобичі.

Тож він лишиться стояти тут, біля бару, на самоті. Але це не страшно. Він вийшов з дому, він серед людей, він заливає свої почуття

літр за літром. Він живе університетським життям. Доки стоїть тут, у нічному клубі, і п'є «Стеллу», він робить те, що має робити, тож із часом усе стане на свої місця. Безсумнівно.

— О божечки, — каже Тіна, плескаючи його по руці. — Це Маркус Форбс?

Він переводить погляд туди, куди вона вказує пальцем.

Маркус Форбс — новий гравець «Ньюкасл-сіті». Дев'ятнадцятирічний «бомбардир», який ще не встиг довести, що вартий і копійки з тої неймовірної купи грошей, яку за нього заплатили.

Яке в нього, певно, життя! Таке, яке Бенджамін міг би мати, якби його карта лягла інакше.

— Та ні. Надто високий.

— Ага, напевно, ти маєш рацію. От шкода. Мені завжди хотілося позустрічатися з футболістом.

Вона підморгує.

— Подобається тобі тут хтось? — питає Тіна, дивлячись на нього блискучими очима.

Він любить проводити час із Тіною. Йому приємно, що в неї такі прості погляди на нього. Вони познайомилися в універмазі. Блондинка, красуня, теоретично — його тип, і все ж...

Кілька разів вони гуляли після роботи, тільки вдвох, але йому все не вдавалося розібратися, тягне їх одне до одного чи ні.

Вона поводитися з ним, як із товаришем, але під кінець одного з таких вечорів, добряче напившись у барі «Рука й спис», вона стала на пальчики й запхнула язика йому в горло біля свого будинку, а тоді пішла й сором'язливо помахала на прощання біля дверей, затримавшись трохи довше.

Він ніяк на це не зреагував, і вони ніколи про це не згадували. Він вважав її привабливою і приємною, але щось підказувало йому, що вони не створені одне для одного.

Йому хотілося бути для неї хорошою компанією, але це ніяк не вдавалося.

— Земля — Бенджаміну! — мовила Тіна, смикаючи його руку. — Придивився собі когось? — Дівчина нахилилася ближче до нього. Він відчував запах її парфумів — квітковий, солодкий. Безликий і невиразний. — От мені отой досить подобається.

Вона вказала на якогось молодика, що стояв серед інших хлопців, які були однаково вбрані. Волосся акуратно зачесане на проділ посередині, мішкуваті сорочки поверх джінсів. Той, на якого вона вказувала, був найвищий і, певна річ, мав найширші плечі. Бенджамін спостеріг, що їй подобаються кремезні чоловіки.

Можливо, саме тому вона не розчарувалася, що він не став розвивати їхні стосунки. Він високий, але худий.

— Тоді піди поговори з ним, — каже він, вихиляючи пива. Він сьогодні не в настрої. Сама мета таких гульок — таке собі полювання — залишає його байдужим. Йому не хочеться знайомитися з дівчатами на темному танцювальному майданчику. Таке знайомство видається йому надто награним, надто неприродним. Як можна добре пізнати людину, коли навіть майже її не чуєш і не бачиш?

І все ж він ніяк не може викинути з голови одну дівчину з минулого тижня. Тоді він пішов в інший нічний клуб із товаришами з гуртожитку — неймовірно різношерстою компанією — і зирнувся з нею на танцювальному майданчику. Спочатку він подумав, що це сталося помилково, і відвів погляд, але щоразу, коли зиркав у її бік, вона неприкрито дивилася просто на нього, і він усвідомив, що це вона намагається щось йому скомунікувати. Дати знати про своє зацікавлення.

Однак на той час, коли він набрався сміливості підійти до неї, вона вже була з іншим хлопцем — він обіймав її за талію, шепотів щось на вухо.

Пізніше тієї ночі, лежачи в незручному одинарному ліжку в крихітній трикімнатній студентській квартирі, він знову повертався до спогаду про неї. Згодом він подумав, що красивішої за неї дівчини ще не бачив.

Але, може, це через освітлення або ж через пиво.

Саме в той момент, наче почувши команду, диджей змінив трек. Кімнатою котиться викрик, який тоне у звукові глибокого трансого біту, і вмикаються лазери. Той гуртик хлопців, із якого Тіна не зводить очей, перетворюється на чорні силуети — лазери сканують їхні тіла в такт із музикою.

Музика дезорієнтує. Вона надто гучна.

Саме заради неї люди й ходять у цей клуб.

Коли лазер освітлює простір навколо нього, він роззирається, але Тіна розчинилася в темряві танцювального майданчика. Бенджамін знову відпиває пива і старається отримати від нього задоволення.

Здається, що пісня триває цілу вічність, але коли вона замовкає і лазери зупиняються, Тіна завмирає посеред танцполу, обіймаючи того хлопця за широкі плечі. Її голова нахилена до нього, їхні лиця зливаються з темрявою.

Значить, на цьому все. Він втратив товаришку для гульок до кінця вечора. Він допиває пиво й залишає кухоль на барній стійці. У його вухах звучить голос — ба`тків, почутий під час перерви між матчами тиждень тому: «Навіть не думай витратити університетський час на випивку й секс, ти чуєш мене? Ти отримав можливість — то скористайся нею на повну».

Ну, він не п'яний — принаймні не сьогодні.

І не займається сексом. Його іноді це непокоїть — що йому дев'ятнадцять, а він, вважай, незайманий — той один раз із Кет, яка була на рік старшою, погано закінчився — тоді як усі решта навколо нього, що добре видно, — повна протилежність.

Вони весь час займаються сексом. Часто й багато. Швидше за все, Тіна піде додому з тим хлопцем, і він не стоятиме в кінці доріжки, сподіваючись, що пронесе.

Бенджамін прожив у місті вже майже пів року, а цілувався тільки з Тіною. Він відчуває на собі тиск, а за таких умов йому все вдається якнайгірше.

Він сходить у туалет, а тоді скаже Тіні, що йде. Йому не подобається, коли дівчата залишаються у нічних клубах самі з незнайомцями, але коли він востаннє висловив свою тривогу щодо цього Тіні, вона сказала йому, що він поводить себе наче сексист, що вона здатна про себе подбати, а тоді, зрештою, — послала його подалі.

Вона була п'яна, коли це сказала, тож він не був певний, чи вона дійсно хотіла сказати саме це.

Йому вдається дійти до іншого краю танцювального майданчика, перш ніж диджей ставить іншу трансону пісню і клуб знову занурюється в темряву.

У коридорі він глибоко вдихає. Тут світліше, над його головою блимає неоновна лампа. Туалети навпроти один одного, але, заходячи в чоловічий, він краєм ока щось помічає.

На підлозі сидить якась дівчина, схиливши голову на коліна. У фое повно народу, п'яного, неуважного, — всі або чешуть язиками, або пробираються з туалетів. Якась пара агресивно обіймається й цілується біля входу до гардеробу.

Ланцюжок дівчат, тримаючись за руки, простує до лазерного шоу, регочучи на весь рот.

А дівчина на підлозі не рухається.

Він проштовхується повз кількох хлопців, які хильнули зайвого, і вони жестикулюють перед його лицем, але він їх ігнорує. Він присідає біля дівчини. Її волосся, яскраво-жовте, розсипалося по плечах, руки, голі й тонкі, лежать на джинсах.

Якусь секунду він вагається, а тоді легенько торкається її руки й нахиляється до вуха.

— Ти в порядку? — питає він. — Принести тобі води?

Дівчина підводить очі, широкі й заплакані, і він бачить ще до того, як вона гляне прямо на нього, що це вона.

Та дівчина з того іншого клубу.

Вона всміхається до нього. І в той момент він відчуває зміну — дивне, оглушливе усвідомлення, що його університетське життя зрештою набуло сенсу.

Березень 2000 року

Клара

Вона не може повірити, що це він. Що вона знову його бачить.

— Ти в порядку? — питає він, але вона здатна тільки вдивлятися в його вродливе лице. Його симпатичний ніс. Його бездоганне чоло й кучері, які те чоло акуратно обрамляють. — Принести тобі чогось? — мовить він, і вона помічає, що він тепер виглядає стривоженим. Як наче вже відчуває якусь відповідальність за неї, за її благополуччя.

— Я... — відповідає вона, витираючи очі й усвідомлюючи, який жахливий у неї, певно, вигляд. — Перепрошую, мої подруги кудись поділися...

Він допомагає їй підвестися, і вона осмикує свій коротенький чорний топ, обтрущує джинси від пилу й закидає сумку через плече.

— Допомогти тобі їх знайти? — питає він, і вона вперше помічає, що він має якийсь акцент.

Північний, але не з Манчестера чи Лідса. Він говорить по-місцевому. Вона здивована.

— Та ні, не треба, — відповідає вона, всміхаючись у відповідь на його пропозицію. Він і далі притримує її руку дуже легенько, і їй не хочеться, щоб він її відпустив. — Просто я... Не треба.

Він мовчить, чекаючи, що вона продовжить. Але вона нічого не каже. Лише невідривно дивиться на нього.

— Слухай, — мовить він, моргаючи до неї. — Може, це якось дивно звучить, але ти часом не бувала у «Звуковому бар'єрі» минулого вівторка? Мені здалося...

— ТАК! — відповідає вона гучніше, ніж збиралася. Тож він таки побачив її, помітив. Їй це не привиділося.

— А чого ти так відповідаєш? — питає він, відпускаючи її руку.

— Бо... Я чекала, — каже вона, опускаючи очі. Вона скотує слину. — Я чекала, що ти підійдеш, але ти так і не підійшов.

— Я подумав, що ти прийшла з кимось... З тобою був якийсь хлопець...

— Ні, — мовить вона. — Я... він ніхто. Я сподівалася... що підійдеш ти.

Щойно вимовивши ці слова, вона надіється, що їх заглушить вищання гуртика дівчат біля дверей у жіночий туалет. Але він всміхається, тож вона нахиляється вперед й обіймає його за шию.

Її венами курсують залишки горілчаної сміливості.

— Краще пізно, ніж ніколи, — каже вона та, не даючи собі змоги злякатися й передумати, заплющує очі, стає навшпиньки і цілує його.

Березень 2000 року

Бенджамін

Цілунок так його дивує, що спочатку він ніяк не відповідає. А тоді тіло бере гору над мозком, і він розчиняється у відчутті доторку його вуст до її.

Йому здається, що він міг би цілувати її безкінечно, але через якийсь час вони відсторонюються одне від одного й вона підводить на нього погляд.

— Ходімо? — питає вона. — Ти прийшов із кимось?

В одну мить він завмирає.

Він думає про Тіну, про те, що йшов у туалет, про те, що ще не встиг дізнатися ім'я цієї дівчини, і про те, що все це, здається, не має ніякого значення.

— Я... — каже він. — Я і сам збирався вже йти.

— Чудесно, — відповідає вона, бере його руку, переплітає свої пальці з його і злегка тягне його в бік дверей.

Він ще не встигає повністю осягнути, що сталося, як вони стоять на тротуарі біля нічного клубу.

— З ким ти сюди прийшов? — питає вона. — З тими ж хлопцями, що й минулого тижня?

Він сковтує слину, думаючи про Тіну.

Дівчина рушає в напрямку від нічного клубу по центральній вулиці, в бік автобусної зупинки. Ситуація починає на нього тиснути.

— Зажди, — кличе він. — Вибач. Я тільки, я маю...

— Мені не віриться, що мої сусідки таке зробили. От сучки, — мовить вона, опустивши очі.

Він помічає, що вона взута у сандалі з тоненькими ремінцями, що її пальці на ногах побіліли від холоду. Вона нижча й худіша, ніж він думав, порівняно з ним. Його переповнює бажання зняти куртку й накинути на її плечі.

— Я тільки мушу сказати своїй подрузі, — мовить він, почувуючись так, наче вже чимось перед нею завинив: він не крутий, не яскравий,

не такий, яким хоче бути. Але це те, що він мусить зробити. — Сказати, що йду з клубу.

— Подрузі? — дівчина робить великі очі. — Ти прийшов сюди з подругою?

— Так, із Тіною, — відповідає він. — Ми разом працюємо в «Гордонс». В універмазі. Але вона щойно познайомилася з якимсь хлопцем... Їй буде байдуже, що я йду. Ти почекаєш на мене?

— Добре.

— Моя подруга забула куртку, — каже він охоронцю при вході, й той киває і впускає його досередини.

Увійшовши, він оглядає танцювальний майданчик, доки не помічає Тіну. Та досі обіймає того самого м'язистого хлопця.

Він сковтує слину, а тоді думає про ту дівчину, сподівається, що вона ще чекає на нього надворі.

Він досі не встиг дізнатися її імені.

— Я йду, — викрикує він Тіні на вухо якомога гучніше. Вона піднімає голову з хлопцевого плеча, збентежено дивиться на нього. Він показує великим пальцем. — Я йду геть, — каже він, цього разу гучніше. — Ти не проти?

Тіна киває.

— Побачимося, — кидає вона й кладе голову назад на хлопцеве плече.

Він поспішає надвір, відчуваючи, як стискає в животі. Але дівчина все ще там. Чекаючи, вона переступає з ноги на ногу й обіймає себе руками.

— Перепрошую, — каже він. З Тіною все буде гаразд. Вона навіть не особливо п'яна.

Дівчина всміхається до нього й бере його під руку.

— Як тебе звати? — питає він.

— Клара, — відповідає вона, не зупиняючись. — А тебе?

— Бенджамін.

— Бенджамін? Не Бен?

— Та хоч так, хоч так, — каже він їй неправду. — Але друзі кличуть мене Бенджаміном.

Вимовивши це речення, він усвідомлює, що знову змолв дурню. Він нудний. Іскорка згасла. Вони стоять посеред холодного сірого вечора на холодному сірому тротуарі в холодному сірому північному

місті, і він не іскристий, не гуморний, не цікавий, і ця дівчина скоро збагне це й покине його.

— Отож, Бенджаміне, — мовить вона, — чим ти займаєшся в цьому жахливому місті?

— Здобуваю освіту.

— Як смішно, — каже вона, і він думає: *«Справді? Тоді добре»*. В нього пересохло в горлі. — А що ти вивчаєш?

— Комп'ютерні технології для бізнесу.

— В Нортумбрії?

Він киває. Вона морщить ніс. Не вражена.

— А ти?

— Вгадай.

Він зупиняється на тротуарі й дивиться на неї.

— Літературу, — каже він. — Мені здається, ти вивчаєш літературу.

Вона ступає крок трохи назад, округливши очі.

— Ого, оце ти спостережливий, — каже вона. — Хіба що... ти якийсь злісний переслідувач. Отож слухай, Бенджаміне, якщо ми зараз підемо до мене додому, ти маєш пообіцяти, що не вб'єш мене. Я маю аварійну кнопку й не побоюся не неї натиснути.

Вона мацає всередині крихітної торбинки, яка звисає з її плеча, і дістає маленький чорний брелок.

— Бачиш?!

Бенджамін насуплюється.

— Я... — каже він, але вона наче й не чекає на його відповідь, бо запихає брелок назад у торбинку й продовжує свій шлях вулицею.

Він припускає, що вона трохи п'яна, що вона теж нервується, і вирішує не сприймати її слова занадто серйозно. Вона вже тріщить про своїх гуртожитських сусідок і про те, чи не попроситися переїхати, бо вони вживають забагато наркотиків, а ще вона не має з ними нічого спільного, і жодна з них не вчиться на її курсі, тож вона не розуміє, чому її з ними поселили, і їй було б цікаво дізнатися, за яким дивним критерієм комбінують людей, які мають мешкати в такому гуртожитку із самообслуговуванням, а ще, якщо чесно, вона шкодує, що вступила до цього універу, бо всі її друзі зі школи вчаться в Ексетері, Оксбріджі чи Лондонській школі економіки, а вона тут тільки тому, що в цьому універі вчиться хлопець, з яким вона зустрічалася із шостого класу й думала, що вони будуть разом вічно. Але, приїхавши сюди, вона

виявила, що він зраджував її увесь свій перший курс, *ти можеш у це повірити?!*, тож вони розійшлися, і тепер вона вважає себе ідіоткою, бо змарнувала хорошу можливість і розчарувала батьків, особливо тата, який так і не пробачив її за те, що вона не подала документи в Оксбрідж, і тепер вона почувається так, наче ну ніяк не може їм сказати, що тут їй не подобається.

Він іде поруч неї, і йому чомусь гріє душу, що ця дівчина, з якою він тільки щойно познайомився, говорить із ним, мов зі старим другом, ділиться усіма своїми думками й почуттями, не цензуруючи. Вона заповнює тишу, яку він терпіти не може, але робить це цілком симпатично. Розважально. Він бачить, що вона нервується, і захоплюється тим, як вона намагається це приховати.

Вона — розгорнута книжка. Книжка, яку йому хочеться прочитати.

— Слухай, — каже він, коли вони сідають поруч на автобусній зупинці. Косметика навколо її очей розмазалася, але йому подобається її вигляд. Вона видається спокійною, розслабленою. — Даси мені свій номер?

Вона двічі блимає, заправляючи волосся за вухо.

— Хіба ти не... — питає вона, — не їдеш до мене?

— Мені зранку на роботу, — каже він, опустивши погляд на ноги. — Мушу їхати додому.

— Ох, — відповідає вона, — ясно. Це через те, що я сказала про свого колишнього, так? Ми з ним більше не бачимося. Я вже його забула, чесне слово. Просто мені так соромно, що я була така ідіотка. Подумати тільки — поїхала за ним, наче якийсь одурманений коханням підліток! Як принизливо. Але нічого тут не...

— Ні, — уриває її він, відчуваючи, як червоніє шия. — Справа не в тому. Просто мені треба завтра рано встати, а всі потрібні мені речі — вдома.

— Які речі?

— Уніформа.

— Ти маєш уніформу?

— Ну, це не зовсім уніформа, — мовить він, почуваючись ідіотом. — Тільки верхня частина. Футболка, яку «Гордонс» примушує нас носити.

Вона киває.

— Тож даси мені свій номер?

— Звісно, — каже вона, злегка шморгнувши носом.

— Ти маєш ручку? — питає він.

— Ручку? А що, схоже? Запиши в телефоні.

— У мене немає телефона.

— Що?

— Ну, нема мобілки.

Вона пильно дивиться на нього.

— Чому?

Він знизує плечима.

— Не бачив потреби.

— Чорт забирай, ти точно якийсь психопат.

Він сміється, проводячи руками по волоссю.

— У нас є стаціонарний телефон. Коли треба з кимось поговорити, я дзвоню з нього.

От тільки йому особливо не було кому дзвонити, відколи він приїхав сюди.

— Тоді дай мені його номер, — каже вона. — Напевно... Напевно, доведеться дзвонити мені.

Він помічає, як вона здригається, коли це каже. З того часу, як почав вчитися в університеті, він встиг спостерегти, що зазвичай усе йде не так. Це він мав би попросити в неї номер, це він мав би подзвонити їй, це він мав би бігати за нею, підбивати до неї клинці, старатися.

Вона — здобич, а він — мисливець, от тільки в цьому випадку він зовсім так не відчувається.

— Може, я повернуся й попрошу на барі папірчик і ручку? — пропонує він.

Скільки відчаю в цих словах.

— Та ні, не треба, — каже вона. — Я феміністка. Чому б мені тобі не подзвонити?

— Згоден.

Він диктує номер і дивиться, як вона записує його у свою чорну «нокія».

Біля них зупиняється автобус, і вона підводиться.

— Я піду пішки, — мовить він. — Ти сама доберешся?

— Цей автобус приходить просто під мій гуртожиток, — відповідає вона. — Думаю, що доберуся.

— Супер. Тож побачимося пізніше, — каже він. — Якщо захочеш подзвонити... Ми б могли... Могли б кудись сходити як слід.

— Гарзд, Бенджаміне, — відповідає вона, тягнеться до нього й стискає його долоню. — Подзвоню.

Квітень 2022 року

17:38

Клара

Її зміна закінчується о сімнадцятій тридцять, і на той час новини про бомбу вже були всюди. Команда репортерів безперервно постачає її оновлення, які вона сумлінно публікує в соцмережах, додаючи на початку обов'язковий тег «екстрені_новини».

Можливо, це один із найбільш сповнених емоціями днів, відколи вона почала працювати в цій газеті, але він не викликає в неї трепету й збудження. Вона відчуває лише страх.

Перші повідомлення про потерпілих суперечливі. Газета не може називати кількість, доки поліція не опублікує заяву. Журналісти теж пишуть в усіх соціальних мережах, відповідають на твіти присутніх на місці, просять дозволу опублікувати фотографії, які зробили очевидці. Гонитва шалена, і вона не має часу перепочити аж до вечора.

Поки що невідомо, хто відповідальний, але, певна річ, всі й так усе розуміють: терористичний акт.

Коли її бос приходить її підмінити, а разом із ним — нічна команда репортерів, вона відчуває полегкість.

— Якщо я вам потрібна, я залишуся, — каже вона, подумки молячись, щоб він сказав «ні».

— Не варто. Йди додому, подивися комедію чи щось таке. Яке жахіття, — мовить Барні, плескаючи її по плечі, доки вона збирає речі. Він зітхає. — Гівняний день у квадраті.

— З'явилися дуже важкі для сприйняття фотографії наслідків, — каже вона. — Хлопці намагалися дістати дозвіл їх опублікувати, але... — Вона змовкає. Не їй вирішувати, що прийнятне, а що ні.

Клара усвідомлює, що в неї мокрі очі.

— Я сподіваюся, ти в порядку, — каже Барні.

— Вибачте, — відповідає вона. Клара кожного дня повідомляє разючі й депресивні новини. Але не такого масштабу. — Сьогоднішні події трохи мене сколихнули.

— Безглузде кровопролиття, — мовить він, знизуючи плечима.

Та ні, справа не в тому, думає Клара.

— Побачимося в понеділок, — натомість каже вона й рушає в бік ліфтів.

В метро дорогою додому всі пасажири невідривно вдивляються у телефони. Якась жінка поруч неї гортає твіттер: на кожній станції під'єднується до вай-фаю, чекає, доки завантажаться нові повідомлення, сприкрено цокає язиком. Ніби дивиться якийсь бойовик, тільки що відерця з попкорном на колінах немає.

Одним відео поділилося особливо багато людей. Клара бачить, як воно раз за разом виринає у стрічці й та жінка тепер його дивиться. Вона обертається, смикає свою подругу, знову вмикає кліп, і вони обидві з жахом вдивляються в екран.

Якийсь чоловік, з північно-східним акцентом, говорячи крізь сльози й притискаючи до лиця саморобну перев'язку, описує момент вибуху бомби. «Звичайна була гра, розумієте. Ми всі були такі радісні». Він пояснює, як відразу потому він не чув нічого, крім дзвону у вухах, не міг зрозуміти, що сталося. А тоді збагнув, що його поранено шрапнеллю.

В якийсь момент він підносить до камери руку. Вона пошматована, шкіра чорна і скривавлена.

«Ну хто здатен таке зробити? Народ, ми ж просто прийшли на гру. Ніде ніяких конфліктів. Тут були діти... сім'ї... Всі просто дивилися гру».

А тоді він починає схлипувати.

Клара ретельно переглянула всі відеоматеріали, які бачила після обіду — так ретельно, що аж очі болять. Але його не зауважила. Може, його там не було?

Хоч би його там не було.

На той час, коли доїхала до своєї станції метро, вона вже була зовсім виснажена. Том уже мав би повернутися зі свого майстер-класу й, певна річ, захоче обговорити новини. Йому буде цікаво дізнатися, що вона бачила, чи має якусь інсайдерську інформацію.

Але нині новини вже працюють інакше. Справжні журналісти — це люди з місця події, свідки того, що сталося. Це вони повідомляють про екстрені ситуації. Це вони по-справжньому творять новини.

Засоби масової інформації втрачають свою силу. Свою здатність контролювати наратив.

І все ж він розпитуватиме. Її робота йому набагато цікавіша, ніж її книжка.

Вона спиняється доріжкою до вхідних дверей, відганяючи цю думку якнайдалі.

Її робота йому набагато цікавіша, ніж вона сама.

Поштовхом вона прочиняє вхідні двері в маленьку вікторіанську терасу й кілька секунд стоїть нерухомо в коридорі, вдивляючись у своє відображення у дзеркалі. А тоді, ще не до кінця розуміючи, що відбувається, заходиться слізьми.

Вона так більше не може. Вона не може повернутися сюди і, як завжди, проводити звичайний вечір із Томом. Зараз не може. Не може, навіть не уявляючи, живий він чи мертвий.

Двадцять років болю піднімаються на поверхню.

Вона не чувається так, наче має вибір. Ключі все ще в її кулаці. Вона обертається, виходить у двері й зачиняє їх за собою, не надавши Томові можливості привітатися.

Вона повертається до станції метро «Тернам-Грін», прикидаючи, скільки їй знадобиться часу, щоб дістатися до вокзалу «Кінгс-Кросс». Дорога відносно довга, і їй доведеться пересісти на станції «Гаммерсміт» на гілку Пікаділлі. Вона стискає в руці телефон, розуміючи, що її дії нелогічні, безглузді. Але альтернатива видається неможливою.

Ну ніяк вона не зможе піти додому, сісти на канапу, вибрати, яку їжу замовити з доставкою, а тоді притупити свої почуття перед телевизором із пляшкою вина.

Ця бомба стала останньою краплею. Але Том не зрозуміє, і вона навіть не уявляє, як йому пояснити, тому натомість бреше, набираючи повідомлення, яке, як вона знає, не викличе в ньому підозри.

«Такий важкий день, піду з Лорен вип'ю, щоб розвіятися. Ти не проти? Не чекай на мене. X²».

Вона надсилає повідомлення саме тоді, коли поїзд метро проїжджає під землею, проминувши «Баронс-Корт», знаючи, що воно не надішлеться ще хвилин двадцять, а на той час вона вже майже дістанеться до місця призначення.

Що далі вона зайде зі своїм божевільним планом, то краще. Що більше фізичної дистанції вона прокладе між собою та своїм домом —

безпечним, отуплювальним коконом, у якому ховається вже чотири роки, відколи покинула сподівання стати матір'ю і змирилася зі своєю долею — то краще.

На станції «Кінгс-Кросс» вона виходить на поверхню, йдучи за знаками, що ведуть на станцію основної лінії. Телефон прогудів у руці, але вона ще на нього не дивилася. Вона купує квиток, йде у вестибюль і вдивляється в розклад відправлень.

Усі поїзди на Ньюкасл затримуються.

Певна річ, думає вона. З її боку було ідіотизмом цього не передбачити. Службам не треба, щоб туди зараз їздили люди. Там скрізь повно поліції, все місто заблоковане.

Аж тут Клара помічає, що й на вокзалі поліції багато. Полісмени патрулюють станцію по двоє, вбрані в акуратні бейсбольні кепки. Вони мають зброю і рації, причеплені до тримачів на стегнах.

Величезний телевізійний білборд у неї над головою світиться, повідомляючи, що прем'єр-міністр підвищив загрозу терористичних нападів до «високої» — рішення, яке здається дещо незначним, дещо запізнілим.

Вона зітхає.

Яка вона ідіотка. Бо, навіть якщо дістанеться туди, що вона може зробити? Тинятися вулицями, сподіваючись мигцем його побачити? Вона не бачила його двадцять років. А скільки років минуло, відколи вони востаннє спілкувалися?

У будь-якому разі, може, він уже навіть там не живе.

Та навіть якщо й живе, яка ймовірність того, що він постраждав від цього вибуху? Що саме він дістав поранення або загинув?

Ще тоді, коли вона його знала, його батько мав сезонні абонементи, тож вони завжди ходили разом. Через одну суботу, від початку і до кінця сезону. Наче до церкви. Така в них релігія. Вона не могла пригадати, щоб він пропустив хоча б одну гру.

Він точно був там сьогодні, вона певна.

Зрештою Клара таки переглядає на телефоні відповідь від Тома:

«Звісно! Можу тільки уявити, як тобі було сьогодні “весело”. Добре проведи час. Х».

Йому байдуже. Це добре. Десь з останні пів року він був неуважний, якийсь на себе не схожий. Відколи сховався до того контраверсійного

остеопата й тепер стверджує, що той магічним способом порятував його спину.

Том не підозрюватиме, що змучене серце привело її сюди, у цей залюднений вестибюль, примушуючи вигинати шию і вдивлятися в табло, чекаючи, доки напис «затримується» змінить слова «почато посадку».

Ні, Том залишиться вдома, замовить собі доставку, відкриє ту пляшку червоного й буде цілком задоволений. Усвідомлення цього частково позбуває її почуття провини.

Клара прямує до кав'ярні на розі станції, замовляє капучино й повільно сьорбає його, спостерігаючи, як люди снують туди-сюди.

В якийсь момент вона гуглить Бенджаміна, але вона вже це робила сотні разів — щомісяця, якщо не щотижня — і не знайшла нічого цікавого, окрім застарілої сторінки в лінкедін та жменьки новин із 2002 року, які вона перечитала не по одному разу. Із жодної з них не відчувалося, що вони про нього, її коханого Бенджаміна.

Зникнувши з її життя, він розчинився в етері.

Їй видається жорстоким, що так багато людей, яких вона воліла б забути, з'являються у стрічках новин її соціальних мереж, а від однієї людини, яку вона не забуде ніколи, немає і сліду.

Вона не переглядає новини. Повністю ігнорує твіттер. Не хоче дізнаватися ніяких подробиць. Доки не дістанеться туди й не побачить на власні очі.

Клара допиває каву, підводиться й замовляє ще одну. А тоді чекає, споглядаючи, як плинуть хвилини на великому вокзальному годиннику, доки, аж наче через кілька годин, напис на табло оголошує те, що їй потрібно. Те, задля чого вона тут.

Поїзд до Ньюкасла, що відбуває за двадцять хвилин.

2 Символ X часто використовують у кінці листів чи повідомлень на позначення поцілунку.
(Прим. ред.)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ